Ч. 120 Второк 2 (14) червня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Буде чи не буде? — Ішпаньско-американьска війна і ситуация в Ішпанії — Дальший поділ Хіни і революция в хіньских провінциях.)

З великою непевностию ожидають політичні і парляментарні круги завтрішного дня. Всї питають в один голос: Буде чи не буде? — доповняючи собі питанє дальшими комбінациями в роді тих як: чи буде завтра засїдане палати послів чи не буде; чи буде ще дальша сесия Ради державної, чи не буде; чи парлямент буде відрочений; чи буде розвязаний чи не буде? і т. д. Словом ситуация стала дуже непевна. Загально представляють єї нинїшні ґазети так: Завтра ще відбуде ся засїдане палати послів, бо ґр. Тун хоче відповісти на інтерпеляцию в справі подій в Ґрацу, щоби ся відповідь не лишала ся на пізнїйше. Дальших засїдань вже не буде і сесия мабуть буде відрочена аж до осени. Підчас тої перерви буде правительство вести ще дальше переговори з партиями а Рада державна буде скликана знову, скоро удасть ся осягнути порозуміне в справі квотовій. Що буде потому, чи буде парлямент розвязаний, чи нї, — на то годї вже нинї дати відповідь.

Війна ішпаньско-американьска заострює ся що раз більше і мабуть вже сими днями прийде до рішаючої битви коло Сантхаґо де Куба, де Американцї, як видко постановили ужити цїлої форси. З Кінґстону доносять: На горбах, окружаючих Сантхаґо повівають вже хоругви американьска і кубаньских повстанців. По завзятій борбі Американцї уставили свої батериї на горбах і розпочали звідтам страшну канонаду. Рівночасно заатакували повстанцї під проводом Ґарциї малий форт Морро і взяли єго приступом. В тій самій хвили бомбардував Самсон великий форт Морро. Войско американьске вийшло на остров під охороною фльоти. Кілька американьских батерий висаджено знову на остров коло Пунта Вікторія над заливом Аґвадорес.

Після урядових депеш з Вашінґтону знаходить ся на водах коло Куби 77 американьских кораблїв воєнних. Они подїлені на три ескадри і стоять під командою адмірала Самсона, котрий першою з них командує особисто.

О якихсь заходах, щоби вже тепер розпочати переговори в справі заключеня мира межи Ішпанією а Сполученими Державами, не чувати доси нїчого певного. Розійшла ся була чутка, що Нїмеччина готова підняти ся посередництва, але тепер з Льондону заперечують тому з тої простої причини, що правительство ішпаньске не зажадало доси від нїкого посередництва.

З Манїлї надходять також сумні вісти. Повстанцї запанували на всїх островах і поступають дуже люто з Ішпанцями особливо з ішпаньскими Франціськанами і Домінїканами. Манїлю готові они взяти вже кождої хвилї. Зачувати, що жителї Манїлї постановили піддати ся Американцям, щоби не дістати ся в руки повстанців.

В Мадридї заколот і неспокій під вражінєм сумних вістий стають щораз більші. В правительстві мав настати роздор і ходить чутка о новій кризї; кажуть, що Саґаста має подати ся до димісиї. Праса ішпаньска виступає дуже остро против правительства та посуджує єго о зраду. Декотрі ґазети доказують, що всему лиху винована монархія. Загально побоюють ся в Мадридї революциї. Королева Христина має бути вже від довшого часу слаба і не виходить з комнати. З Риму доносять, що королева радила ся папи, чи серед теперішних обставин не належалоби їй усунути ся від правлїня державою.

Не скінчило ся на тім, що Японцї взяли Корею, що Росия заняла Порт Артур і запанувала на півострові Ліяотунґ, що Нїмеччина взяла Кіяочу, а Анґлїя Веї гаї веї, з котрого уступили єя Японцї. Подїл наступає дальше і буде ще дальше поступати, як то виходить із слїдуючої вісти, яку одержала Times з Пекіну під датою 9 с. м.: Сер Кльод Мекдональд підписав нинї разом з Цунґліяменом (хіньским урядом для справ заграничних) угоду, силою котрої випускає ся Анґлїї в посесию деякі области коло Гонґконґ (полудневa хіньска провінция Кванґтунґ, де суть міста Кантон і Гонґконґ). Хіна задержить північне побереже заливу Мірс і Діп, а пускає Анґлїї в посесию всї води обох заливів і задержує собі лиш право уживати їх для своїх власних кораблїв. Цїла випущена в посесию область займає 200 квадратових миль і буде стояти під верховною властию Анґлїї з виїмкою хіньского міста Каулюнґ. Час посесиї назначений від 1 липня на 99 лїт. Рівночасно Японцї повідомили Хіну, що на

---

3)

Послїдна воля.

(Із шведского. — Віктора Ґуґа Вікстрема).

(Дальше).

Сїмнайцять лїт по моїм приїздї до великої републики завело мене провидїнє — або скажи, коли хочеш, — случай чи судьба в державу Сонора в Мехіку, де як-раз, як то доносили ґазети, відкрито нові поклади золота. Не жажда золота мене туди загнала, а радше охота вибороти собі самостійне становище, чого я від давна бажав, а нераз в тім завів ся.

З Ель Пазо — послїдного міста, де тогди всї упорядковані звязи кінчили ся, повандрував я разом з громадою якихсь пройдисьвітів може яких сто миль через Сієрра Мадре в долину, де сподом коло тих гір мали бути богаті поклади золота. Они всї були тогди досьвідні, та знали від давна, як то треба боронити ся, щоби можна жити на сьвітї; кількох з них ішло з жінками і дітьми.

Межи тими неустрашимими людьми був і твій батько, Вілям Рід.

Був то очайдух, котрий до всего брав ся і все єму не вело ся. З ним ішла єго жінка, Мария Анна Флемінґ, родом із Шкотиї, людина делїкатна, високого росту, з ясним волосєм і задумчивими очима, ангел посеред сих людий, що почасти попали були в пороки і злочини.

Рід мало що мене обходив, але єго молода жінка розбудила в менї чувства, о котрих я гадав, що они вже більше не відозвуть ся, запавши раз від ударів судьбы в смертельний сон. Ох так, я любив єї.

І грубі сльози покотили ся по єго лици.

По многих трудах дістали ся ми до обітованої землї. Всї ми натерпіли ся богато підчас тої немилої дороги, але лиш одна Мария Анна не нарікала, хоч несла на руцї молоденьку запоруку любови свого мужа.

Цїлих три місяцї працювали ми і шукали золота, і що знайшли? Тут і там кілька зерен, котрі нам вистали ледви на то, щоби роздобути собі у местиців та Хінців потрібної поживи. Треба було вандрувати дальше.

Вечером перед тим, заким ми вибрали ся в дорогу, прийшла Мария Анна до мене з своїм маленьким дитятком на руцї — а то дитятко то був ти, Вілю. Она була дуже блїда, лице їй було запало ся, а очи сьвітили ся у неї як у вдохновенної. Боб, відозвала ся она тихим голосом до мене, менї щось як би казало, що ми ідемо собі по смерть. Не дай Боже чого, то приречи менї, що будеш ратувати мою дитину коли зможеш. Присягни ся! Я, дурний, присягнув ся на себе, що буду ратувати і єї і себе, а она тогди розплакала ся. Не на себе присягай ся, Бобе, не на себе самого, а на Бога! І я присягнув ся на Бога. От так ми й розійшли ся.

Ми пустили ся в дорогу, ішли кілька днів, але збили ся з дороги.

Наш запас води вже зачинав нам виходити; ми самі були страшно помучені від нечуваних трудностий дороги. Уряджено вислати одного з нас в ті гори, що виднїли ся перед нами на овиді, та шукати там за водою. Льос припав на мене.

З тяжким серцем пустив ся я в дорогу пустими дикими сторонами. Дорога ід горам була далека, я глядав і шукав помежи всїма скалами, що здоймали ся щораз висше і висше. Коли я так ішов вже кілька годин та з голоду і спраги ледви ще тягнув ноги за собою, чую, що десь тихенько журчить вода. Я пішов за тим голосом і на мою радість знайшов поточок, що випливаючи з якоїсь кернички, круто вив ся по камінях і шумів.

Отже мій похід увінчав ся успіхом. Я загасив мою спрагу, відпочив кілька годин, та наповнив мій шкірянний бордюг водою. Але заким я ще пустив ся вертати, вилїз я на вершок якоїсь скали і побачив з неї широкий каньон [1]), що тягнув ся боком тої пустарі, через котру ми переходили. Мене взяла велика радість. Там то була тота дорога, котру ми шукали!

Я пустив ся назад, але чим близше доходив до цїли, тим більше чув я якесь пригнобленє. Як би якесь нещастє висїло у воздусї.

Я вибрав ся був досьвіта в дорогу і міркував, що мимо всего напруженя не верну перед почию до табору. Я вишукав собі місце

[1]) Каньонами (по ішпаньски: Canon „рура“), називають ся вузонькі а дуже глубокі і довгі яри з простовисними стїнками в Америцї. Славний єсть „великий каньон“ над рікою Кольорадо, 1500 до 2000 метрів глубокий.

основі набутих протоколами з жовтня 1896 р. прав жадають безпроволочно визначення місць для їх осель і виключно для японьского ужитку в Фучау, Вузунґу, Шаші, Фунінґу, Йочау і Чінґванґу, а дальше домагають ся відшкодованя в сумі 15.000 фунтів штерлінґів (звиш 150.000 зр.) за шкоду зроблену Японцям підчас розрухів в Шаші.

Як видко з повисшого, Анґлія забезпечила собі становище на суши в Хіні аж далеко поза остров Каулюнґ, і мабуть укріпить ті сторони войсково. Японці знов за примiром держав европейских і хотячи завести рівновагу, котру для них головно нарушила Росия, думають з Формози дібрати ся до самої глубини Хіни, а правительство хіньске поробивши концесиї державам европейским не зможе Японцям оперти ся, тим більше, що прецi мають ще сьвіжо в памяти, що значить японьска сила. До того всего вибухла ще в двох хіньских провінциях і революция іменно в провінциї Кванґтунґ і Че кіянґ.

Новинки.

Львів дня 13-го червня 1898.

— **З Сокальщини пишуть нам:** В селї Угринові, повіта сокальского, будує ся нова церков з твердого материялу після пляну спорядженого архітектом п. В. Нагірним. Около тої будови много підняв заходу і трудів місцевий парох о. Смулка. Па вторник заповів о. Смулка водруженє сьв. Хреста. Вже о годині 3-ій по полудни почав нарід так місцевий як і з сусїдних сіл а то: Нисмич, Пиянович, Тудоркович і Війславич численно перед церков згромаджувати ся, також прибуло богато інтелїґенциї а навіть прибула п. Рильска, властителька села Угринова враз з сином. Около години 5-ої прибули сьвященики, а іменно: о. Чехович, крилошанин з Сокаля, о. Миколаєвич, декан і почет. крил. з Скоморох, о. Ковшевич, декан і почет. крил. з Улвівка, оо.: Федорович з Війславич, Осьмак з Тудуркович, Миколаєвич сотрудник з Стенятина і Мошиньский лат. парох місцевий. Торжество розпочало ся водосвятієм в церкві, а закінчило ся посьвященем Хреста. До украшеня сего торжества причинив ся мішаний хор зложений з місцевих селян під проводом п. А. Гнатюка місцевого дяка, котрий ревно занимає ся наукою нотного співу церковного, а співаки як все так і тепер з своєї задачі дуже гарно вивязали ся. По посьвяченю сьв. Хреста рушив похід з процесиєю при численнім здвизї народа в місце перед нову церков, де довершено водруженя сьв. Хреста, і відспівано многолїтство Сьв. О. Льву Папі римскому і нашому Найяснїйшому Монарсї. Торжество то так в церкві як і по за церквою відбуло ся в як найкрасшім ладї і порядку, за що належить ся похвала п. Вербівскому, начальникови тутешної громади. Він то зарядив, що тутешна сторожа огнева потрафила удержати лад і порядок. Вам Всеч. о. Смулка за Ваші труди, які понеслисьте около будови сеї церкви, щиро-сердечно дякуємо і просимо дальше занимати ся аж до цїлковитого окінченя сеї будови і най Господь кріпить Ваші сили, Вам-же Всеч. оо. духовні і Вам селяни з сусїдних сіл, що прибулисьте на торжество, складаємо щиро-руске Спаси Біг. — *Один з парохіян.*

— **Фестин і льотерия фантова** в Перемишли, заповіджені на день 12-го червня в користь бурси сьв. о. Николая, не відбули ся (задля других фестинів) і комітет відложив їх на день 3-го липня с. р. Проґрама полишає ся така сама.

— **Грім** убив оногди господаря при плузї в Слобідцї джуриньскій. Гук грому був слабий, коням і погоничеви не стало ся нічого злого. Цікава річ, що господар відгрожував ся рано перед погоничем, що привезе его з поля трупом. Стало ся противно. Грім ударив его в голову, перепалив капелюх і волосє на голові. Випадок сей викликав в селї велику сензацию.

— **Огні.** Дня 9-го червня вибух огонь в селї Сопошині, жовківского повіта і знищив 11 селяньских загород. Шкода обчислена на звиж чотири тисячі зр. З погорільцїв було 10 обезпечених. Ратували селяни під проводом начальника громади Михайла Пастерчака. Огонь вибух в хатї Ганунї Практики з неосторожности.

— **Туча.** З Підгаєччини пишуть: Дня 10-го мая навістила село Золотники і Соколів страшна злива з градом і знищила збіже і огородовину. Селяни мусїли всьо на ново садити і засївати. Однако то всьо не принесло користи, бо вже 15 мая нова туча з градом винищила всї засіви. Що не вибив град, то забрала або замулила вода. Третий раз нема чим сїяти. Між населенем голод, а показали ся вже й недуги від голоду. Для Золотників той рік особливо тяжкий, бо громада почала будувати школу за 6000 зр. Заробку нїякого нема. Був заробок при бараболях, але всего 4 дни, а до того платили робітників по 15 кр. на день.

— **Божевільний капітан.** В пятницю о 7-ій годині вечером збожеволїв нагле у Львові капітан краєвої оборони Квятковский. Нещасний находив ся в хвили нападу в реставрациї при ул. Академичній, звідки вибіг на улицю без шапки і шаблї, зачав кричати, кидати ся і вимахувати руками. Сейчас зібрала ся довкола него товпа уличників, котрі дрочили ся з божевільним. Аж надійшов якийсь офіцир і взяв Квятковского до склепу Янковского при ул. Галицкій. Там в короткім часї зібрало ся кількох войскових, межи котрими був також лїкар і нещасного відвезено до ґарнізонового шпиталю.

— **Кровавий бенкет.** В місті Батум над Чорним морем, в кавкаскій ґуберниї, відбув ся перед кількома днями в готели „Імперіяль" бенкет, в котрім взяли участь найвизначнїйші личности. В часї забави князь Меліков, що служить у войску кавкаского округа, вистрілив з револьвера до князя Вардена Ґурієлї і зранив его в уста, але в тій хвили роздав ся другий вистріл револьверовий з незвістної руки і положив кн. Мелікова трупом. Припускають, що кн. Мелікова убив шляхтич Ґіґіне Швілї. На місце випадку прибув помічник прокуратора і слїдчий судия.

— **Честна рада громадска.** На Угорщинї в комітатї Темеш арештовано цїлу раду громадску села Ікльоді, бо всі пани радні належали до великої злодійскої шайки і в урядї громадскім, під охороною властий продавали крадені річи.

— **Помер** у Львові Юлїй Райс, купець і горожанин міста Львова, в 64-ім роцї житя.

на нічліг. Аж зі всходом сонця міг я знову знайти дорогу.

Намучивши ся цїлий день, спав я твердо, але пробудив ся раненько, щоби о скілько можна, як найскорше нести поміч моїм страдаючим приятелям.

Ще лиш кілька годин а я був би вже разом з ними! Нараз впала менї в очи якась брунатно червона смуга, що круто піднимала ся в гору. Мій мозок не потребував питати очий, що то було: Індияни, Індияни вертають чим скорше назад!

То дим підносив ся з того місця, де стояв наш табор, але не той веселий дим, що піднимає ся від розложеної ватри в якімсь таборі, лиш густий, чорний дим, від котрого страх бере і котрий як би чорна хмара стелив ся понад пустарию.

Спалили табор! Убили моїх приятелів! Не зважаючи вже на власну безпечність став я гнати дальше. Що за страшний вид! Всюди людскі трупи, поубивані зьвірята, спалені намети. Ані одного живого чоловіка. Двайцятьох мужчин, шість жінок і четверо дїтий пожило смерти.

Стояв ще лиш один намет, котрого ледви що трошки огонь захопив. Очевидно був також підпалений, але лиш кусень з боку з него зітлїв, огонь з якоїсь причини не займив ся дальше. То був Рідів намет. Коли я відхилив заслону намету, мало що таки не упав на страшно покалїчене тїло Ріда, поза ним сиділа Мария Анна з мутними очима і викривленим лицем. Списа пробила їй само серце і закінчила єї муки. Обоє були оскальповані! Я впав на колїна і став з розпуки заводити на весь голос. Годї розповісти словами, що я тогди відчував. Я таки з розуму сходив, омлїв і без памяти повалив ся на землю.

Коли я відтак знову опамятав ся, зачув я якийсь тихий плач. Я пішов туди, звідки виходив той голос і побачив перевернений кіш, твою колиску, а ти лежав під ним здоровенький і непокалїчений. Я пригадав собі мою присягу, взяв тебе на руки та й зараз винїс ся з сего страшного місця.

Як я відтак дістав ся до якоїсь людскої оселї, вже не знаю. Говорили менї, що якийсь іспаньский ранчеро [2]) знайшов нас обох, близьких вже смерти, забрав нас і привіз з якоюсь караваною до Сан Дієґо, звідки ми дістали ся до Сан Франціско. Там віддав я тебе під опіку одної доброї старої жінки, а сам пішов на всхід, щоби вистарати ся собі о якесь становище у війні, яка тогди як-раз лагодила ся межи полудневими а північними державами. Аж в девять лїт опісля міг я тебе взяти до себе.

Прибитий так гіркими згадками мій вуйко замовк. Ще нїколи доси не чув ся я так зворушеним. Коли він розповідав, менї нераз ставали сльози в очах; коли-ж він замовк, я так розплакав ся, що аж мало серце менї не пукло. Мій вуйко притулив мене до своєї груди і дав менї виплакати ся. Я чув, як грубі горячі сльози капали єму з очий на моє чоло.

Оттак довідав ся повної правди, страшної правди о смерти моїх родителїв. Хиба-ж не лїпше би було, щоби я був нїколи не допитував ся?

Вже свитало, коли ми розійшли ся. Я був так зворушений, що мій вуйко не хотів мене самого лишити, заким би якимсь способом не успокоїв мене та не завів рівноваги в моїй души.

По сїй ночи моє житє вже не таке було як давнїйше. З мене вже не була тота весела, зухвала дитина, що в повній радости житя лиш грала ся і пустувала. Я споважнїв.

Я став задумчивий і замкнений сам в собі, уникав товариства моїх ровесників, а зато вибирав собі радше довгі прогульки в лїс. Я шукав природи не задля неї самої, лиш для того, що аж в єї сьвятини чув ся я вільним від того всего, що могло не давати спокою мому внутрішному сьвітови та попутати менї мої гадки о Бозї і вічности.

Але в житю молодця, що жиє аж до того часу лиш в мріях без гадки, не настає нїколи перелом без звязи з любовними мріями. Менї приходили на гадку сині очи і біляві кучерики моєї матери, що так глубоко і щиро була полюбила свого мужа, що аж пішла за ним туди, де порепані скали гір Сієрра Мадре, що ішла за ним через безкраї пусті степи до табору одичілих копальників золота. Менї здавало ся, що така любов як єї то щось найвеличавійшого на сьвітї і став розглядати ся, чи не знайшов би ся хтось, що зрозумів би і моє бажане любови.

Але чого чоловік шукає в далекім сьвітї, знаходить нераз близько себе, а то мусїв я незадовго сам на собі досьвідчити. Старий посесор мав внучку, малу Ганусю, як сонїчко. Правда, що їй не було більше як десять лїт, але я добачав в нїй неодно, що пригадувало менї той ідеал, який я собі видумав. Она була гнучкого росту і делїкатна, сьміяла ся так, що аж розкіш брала, а передовсїм мала біляві кучерики і сині очи. Я сходив ся з нею на дїтинци перед нашим домом, жартував з нею, зносив єї збиточливість та називав єї моєю малою жіночкою. Она сїдала менї на колїнах, діставала від мене солодощів, та могла робити зі мною, що хотїла.

Сїмнайцятилїтний молодець хотїв щось мати, щоби любив, а дитина любила, щоби єї носити на руках і пестити.

Мій вуйко не був слїпий на ту прихильність, яка відзивала ся в менї для моєї малої подруги і одного дня жартуючи відозвав ся:

— Ти щось западто сходиш ся з малою Ганусєю; чей ще за вчасно, щоби ти залюбив ся.

А я відповів:

— Хиба-ж не видиш, що она подібна до моєї матери, зовсїм така, як ти описуєш?

[2]) Ранчеро (по іспаньски: ranchero), зве ся в Мехіку селянин, що жиє в хуторі (rancho), а відтак і кіннота в мехіканьскім войску зложена з таких людий.

Телеґрами.

Мадрид 13 червня. Вість льондоньских ґазет, мов би то Саґаста вислав якусь телеґраму в справі заведеня переговорів митових, єсть безосновна.

Мадрид 13 червня. Приватна телеґрама з дня 8 с. м. з Манїлї доносить, що положенє там полїпшило ся. Манїльска провінция, що правда, збунтована, але столиця постановила ставити опір, фортифікациї доокола міста збільшають, орґанїзують ся нові баталїони охотників.

Ню-Йорк 13 червня. Після депеші з Кінґстону висадили вчера Американцї в заливі Ґватанама 600 вояків маринарки і на розвалинах тамошнього форту вивісили американьску хоругов. Хати спалено, щоби забезпечити ся від жовтої пропасницї.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки.

— **На продаж:** Дванайцять морґів поля в однім кавалку з зимовими і ярими засївами, дім о трох комнатах і кухня, пивниця, сад і будинки господарскі можна купити у Софрона Василишиного в Камени за 1800 зр. Повіт і стация зелїзнича Калуш, почта Петранка.

— Півця церковного, котрий умів би добре провадити хор квартетовий, потребує сейчас приход Олієва Королївка, почта Городенка. Дотация 250 зр., помешканє і кусень поля на присївок. — Денис Билиньский, сьвященик.

Ходорів I.: 1) Треба знати з чого пляма, а тоди аж можна би порадити, чим єї вивабити; навгадь не можемо сказати, чим можна вивабити жовті плями з чорного убраня. — 2) Коли на реклямацию грошевої посилки доси не маєте відповіди, то віднесїть ся письменно просто до ц. к. Дирекциї почт, і предложіть їй справу. — 3) Іменно та карта Галичини, якої уживають при войску, єсть спецыяльна; там суть визначені не лиш всї міста, села і присїлки та підгородя, але навіть і всї важнїйші будинки, хутори, коршми при дорогах, лїсничівки, млини, замки і т. д. всї ріки і потоки, озера, нетечі, охаби і багна; всї роди доріг, лїси і т. д. Так, карту можна купувати частями. Вся від разу коштувала би богато, а єсть она так велика, що можете нею обложити цїлу Вашу хату зверха і в серединї. Поодинокі части тої карти можете дістати в книгарни Зайферта і Чайковского у Львові по цїнї 50 кр. за часть, без пересилки почтової. Треба лиш подати важнїйше місто тої части. Ми гадаємо, що Вам би зовсім вистала дуже добре карта Галичини Корнмана (виданє книгарнї Г. Альтенберґа у Львові.) Там суть подані всї зелїзницї і дороги, та їх віддаленє, важнїйші міста і більші села. — **Нероба:** Nomen — omen. По латинї розумієте, і на другий раз не підбирайте собі такого знаку. Не знаємо, якої хочете від нас відповіди. Кажете, що ученик з V. кляси хотїв би дістати ся до більшого склепу, запізнати ся з промислом сьвітовим (Ви хотїли мабуть сказати: з торговлею сьвітовою), учити ся француского язика і т. д. То все добре, але що ми маємо відповісти? Чи пошукати склепу для „нероби“? Треба самому зголосити ся до якогось порядного купця і просити о приняте. Практика тревае 4 роки, а по тім часї вписують на помічника купецкого. Помічник опісля дорабляє ся, і коли призбирає гроший, отвирає склеп на власну руку. — **Олекса Г. знад Прута:** Не завертати собі і другим голови пустими річами. Лїпше подбати о будучности і старати ся о якесь становище в сьвітї. Проче само знайде ся. — **Лазар в Р.:** Нам годї шукати комусь якоїсь роботи, а відтак: чи ми через сьвятого духа маємо знати хто Ви і де Ви. Коли хтось потребує чогось, то повинен преці підписати ся повним іменем і подати, де єго шукати. Коли хтось того не робить, то видко, що з него великий нездара, не подумає о тім що робить, або такий байдужний і недбалий, що хотїв би, щоби єму хиба готове впало до рота. Атже ми недавно тому оголошували в оповістках лекцию. Треба було користати з того. Впрочім не радимо пускати ся анї на лекцию, анї на писарку, але шукати собі такого способу, щоби чим скорше виробити собі якесь независиме становище і заробляти на хлїб та забезпечувати собі заздалегідь будучність. Лїта на лекциях і писарках бувають звичайно страчені і змарновані. Коли маєте який ґрунт дома, то беріть ся до господарки, але насамперед вивчіть ся єї теоретично, щоби з Вас був ученнй, поступовий господар. Вступіть до якої рільничої школи, н. пр. в Кіцмани. Або може вступіть до „Народної Торговлї“ на практику на курс крамничний, а відтак заведіть собі в селї крамницю. Коли будете собі порядним і розумним господарем або крамарем, будете собі независимим чоловіком і паном, а коли будете писарем або чим небудь иншим подібним, будете слугою, та будете мусїли так танцювати, як Вам заграють.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

Від того часу робив вуйко нераз так, що Ганузя приходила часом і до него. Він сїдав тогди проти неї і очевидно робило то єму радість дивити ся на ню. Він своїми жартами позискав єї, а коли вже раз виробив собі довіре у неї, то она була так само пуста при нїм як і при менї. — Може в шїсдесятім роцї свого житя мій вуйко почав якось зовсїм зміняти ся. Єго веселість і охота до жартів десь щезли; не виходив і лиш мало до мене відзивав ся. Давнїйше бувало мусїв я єму грати на фортепянї енкідудле та всїлякі муриньскі піснї, а тепер любував ся він лиш в задумчивих композициях Бетговена, Шуберта і Шумана і слухав їх дуже набожно зложивши руки. Цїле наше уладженє мусїло значно змінити ся. Калїфорнїйскі груди золота, окраси, висаджувані брилянтами табатєрки десь щезли; перскі коври проміняно за дешеві, дорогі меблї мусїли зробити місце біднїйшим. Наш порядок в їдї змінив ся. Число страв стало менше. Вино лиш рідко показувало ся на столї.

Одного дня зібрало ся менї на відвагу і я спитав, на що він так доси приятне житє робить так невигідним. Того дня, бачите, відобрали менї мого красного расового коня, нїби длятого, що пан Страндфільд не в силї вже єго довше держати. Чи ми зійшли на жебраків, чи мій вуйко став ся безглуздим скупарем?

Він дуже призадумав ся і відповів:

— Дім банковий Марстон і Форстер в Ню-Йорку, в котрім я умістив свої гроші і акциї, застановив виплати. Я зруйнований.

— А твої акциї товариства аляского, ілїнайского, пацифіского і техаского?

— Пішли туди, куди і готівка.

— Хиба-ж можна акциї продати а мимо того їх мати?

— Длячого то питаєш ся?

— А хиба-ж ти в різдвяннї сьвята не відтинав завсїгди масу купонів? Та-ж ти преці мав і акциї.

— Мав, але давнїйше. Пригадай собі добре. Чи видів ти, щоби я послїдних різдвяних сьвят відтинав купони.

— Нї. Але я гадав, що ти лиш не хотїв, щоби я видів, бо ти послїдний раз казав, що я після того обчислюю величину твого маєтку.

— Зовсїм нї. Пішли, бо я їх ужив на спекуляцию, до котрої намовили мене Марстон і Форстер, ся від сто лїт найпевнїйша фірма в Америцї.

— А той банк збанкротував?

— Таже так.

Мій вуйко дивив ся на мене, як би хотїв видїти, яке враженє зроблять на мене єго слова.

Я нїчого не говорив але за то більше думав.

— Отже подумаєш тепер о своїй будучности, спитав мене незвичайно прикрим голосом.

Я лиш видивив ся. Та мушу, відповів я і пішов до своєї комнати.

Старий лис! Отже так хотїв мене перехитрити! Розуміє ся, що лиш удає зруйнованого, щоби зробити з мене якогось книгоїда, цирулика або якогось мірильника. О нї, то єму не удасть ся. Вуйко все ще такий богач як був, а я єго спадкоємник.

Що за безглуздий дотеп, поховати десь груди золота та перскі коври, не ставити вина на столї і продати мого коня! Але я був доспить на то хитрий, щоби не дати ся перехитрити!

На другий день пішов я до одного з моїх знакомих, молодого властителя маєтности, позичив від него тисячу пять сот корон і купив собі доброго коня під верх. Ще перед обідом їздив я на нїм і переконав ся, що він знаменитий. Коли я вернув, стояв вуйко як-раз на сходах і спитав мене звідки я коня маю. Розуміє ся, що купив, — відповів я і зайшов до хати, щоби перебрати ся до обіду, котрий ми мовчки спожили.

(Дальше буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).